

Regeringens proposition

1977/78: 153

om vissa pensionsfrågor, m. m.;

beslutad den 16 mars 1978.

Regeringen föreslår riksdagen att antaga de förslag som har upptagits i bifogade utdrag av regeringsprotokoll.

På regeringens vägnar

THORBJÖRN FÄLLDIN

INGEMAR MUNDEBO

Propositionens huvudsakliga innehåll

Ett antal enskilda institutioner som omfattas av statlig personalpensionering betalar särskilda avgifter som bidrag till personalpensionskostnaderna. I propositionen föreslås att dessa avgifter i vissa fall skall sänkas eller bytas ut mot reducerat lönekostnadspålägg.

Förslag läggs vidare fram om pensionsrätt för idrottskonsulenter hos Sveriges Riksidrottsförbund och om personlig pensionsrätt eller pension för vissa personer.

Slutligen föreslås en utvidgning av statens skadeansvar vid viss arbetsmarknadsutbildning.

BUDGETDEPARTEMENTET

Utdrag
PROTOKOLL
vid regeringssammanträde
1978-03-16

Närvarande: statsministern Fälldin, ordförande, och statsråden Bohman, Ullsten, Romanus, Turesson, Gustavsson, Antonsson, Mogård, Olsson, Dahlgren, Åsling, Söder, Troedsson, Mundebo, Krönmark, Burenstam Linder, Wikström, Johansson, Friggebo, Wirtén

Föredragande: statsrådet Mundebo

Proposition om vissa pensionsfrågor, m. m.

1 Avgifter till den statliga personalpensioneringen i vissa fall

De statliga myndigheternas kostnader för socialförsäkrings- och personalpensionsförmåner redovisas fr. o. m. budgetåret 1969/70 i form av lönekostnadspålägg och beräknas på utbetalda löner. Lönekostnadspåläggen, som f. n. uppgår till 39 % av lönesumman, tas upp som utgift för myndigheterna och krediteras omföringsvis inkomsttiteln Pensionsmedel m. m.

Det förekommer också lönekostnadspålägg på löner till arbetstagare hos enskilda huvudmän när staten svarar för personalpensioneringen. I dessa fall utgår s. k. reducerat lönekostnadspålägg som inte avser socialförsäkringsförmåner utan endast personalpensionsförmåner. Detta tillägg utgör nu 11 % av lönerna och är avsett att i princip svara mot hela kostnaden för personalpensionsförmåner. Reducerat lönekostnadspålägg tas ut av bl. a. grundskolor, gymnasieskolor, särskolor, svenska riksteatern, operan, dramatiska teatern och vissa muséer.

Systemet med lönekostnadspålägg berör f. n. med ett undantag inte de statliga affärsverken. Undantaget är statens järnvägar som erlägger reducerat lönekostnadspålägg mot att statsverket svarar för pensionsutbetalningarna.

Övriga affärsverk bekostar försäkringsavgifter och löpande personalpensionsförmåner med intäkter från den egna rörelsen.

Vissa av de enskilda huvudmännen som omfattas av statlig personalpensionering belastas inte med lönekostnadspålägg utan betalar i stället enligt ett äldre system särskilda avgifter som bidrag till personalpensionskostnaderna. Dessa avgifter utgörs av obligatoriska, fortlöpande avgifter och frivilliga engångsavgifter. Avgifterna betalas in till statens personalpen-

sionsverk (SPV) och tillgodoförs den nämnda inkomsttiteln Pensionsmedel m. m.

De fortlöpande avgifterna tas ut i efterskott för kalenderår eller i vissa fall för budgetår. Vid avvägning av dem har man i princip utgått från att kostnaderna för personalpensionsförmåner och allmänna tilläggs pensioner (ATP-pensioner) skall delas lika mellan staten och huvudmännen. F. n. utgår fortlöpande avgifter i allmänhet med 10 % av pensionslönerna enligt beräkningar som utfördes i samband med ATP:s införande. Avvägningen har skett från den utgångspunkten att huvudmännen själva betalar ATP-avgifterna.

Frågan om hur avgifterna skall beräknas har övervägts av en särskild utredningsman¹. Denne överlämnade den 9 januari 1974 en promemoria om beräkning av årskostnaden för kompletteringspension inom SPV:s avgiftssektor m. m.

I överensstämmelse med grunderna för nuvarande avgiftssystem bygger utredningen på förutsättningen att hela kostnaden för kompletteringspension skall tas ut under arbetstagarnas aktiva tid.

Beräkningen av kostnaderna har gjorts med tillämpning av de grunder i fråga om bl. a. förväntad dödlighet och ränta som godkänts av försäkringsinspektionen för privat pensionsförsäkring. Kostnaderna har genomgående uttryckts i procent av pensionslön och redovisas fördelade på tjänstepensionsåldrar och levnadsåldrar.

Då utredningen överlämnades var pensionsåldern för allmän pension ännu 67 år. Efter beslutet om sänkning av den allmänna pensionsåldern till 65 år kompletterades utredningen i april 1976 med hänsyn till denna nya förutsättning.

Med utgångspunkt i ett antagande om uppräknig av utgående pensioner med 4 % för år beräknas den för olika pensions- och levnadsåldrar sammanvägda genomsnittskostnaden till 15 % av pensionslönen. I den kompletterande utredningen anges sänkningen av den allmänna pensionsåldern med två år betyda en minskning av genomsnittskostnaden med ungefär tre procentenheter till 12 % av pensionslönen. På grundval av ett antagande om uppräknig av utgående pensioner med 7 % beräknas kostnaden bli i stort sett dubbelt så stor.

Utredningen redovisar slutligen hur stor avgift huvudmannen skall erlägga om den sammanlagda kostnaden för pension enligt SPR och allmän tilläggs pension (ATP) skall delas lika mellan staten och huvudmannen. ATP-kostnaden antas härvid utgöra 9 % av pensionslönen. I enlighet härmed erhålles en huvudmansavgift på $(1/2 \times 12 - 1/2 \times 9) = 1,5$ % vid det lägre antagandet om uppräknig av utgående pensioner och $(1/2 \times 24 - 1/2 \times 9$

¹ F. d. lönedirektör Olof Kalén.

1† Riksdagen 1977/78. 1 saml. Nr. 153

=) 7,5% av pensionslön vid det högre antagandet om uppräknig av utgående pensioner.

Yttrande över den ursprungliga promemorian har avgivits av försäkringsinspektionen, riksförsäkringsverket, statens personalpensionsverk, Landstingsförbundet, Svenska kommunförbundet, Svenska kyrkans församlings- och pastoratsförbund, teater- och musikrådet samt Teatrarnas riksförbund.

Remissorganen har inte haft några principiella invändningar mot den metod och de antaganden som utredningsmannen utgått från vid beräkning av de årliga pensionskostnaderna. Yttrandena innehåller dock inte någon ensartad bedömning i frågan om vad som kan anses vara ett rimligt avgiftsuttag för SPV:s avgiftssektor i dess helhet.

Under ärendets behandling i budgetdepartementet har avgiftsfrågan i särskild ordning aktualiserats för speciella personalgrupper som hör till avgiftssektorn.

Landstingsförbundet och Svenska kommunförbundet har sålunda hemställt om sänkt fortlöpande avgift för personal vid vissa teater-, dans- och musikinstitutioner samt för personal med reguljär eller personlig statlig pensionsrätt hos enskilda sjukhus och vårdhem m. fl. institutioner som uppbär bidrag från kommun eller landsting. Svenska kyrkans församlings- och pastoratsförbund har gjort motsvarande framställning beträffande kyrkomusiker.

Frågan om sänkning av avgiften för berörda personalkategorier har övervägts inom budgetdepartementet i samarbete med företrädare för kommunförbunden.

Föredraganden. Det nuvarande procenttalet, 10, för de fortlöpande avgifterna enligt SPR fastställdes i början av 1960-talet, då resultatet av beräkningarna i betydande grad påverkades av att en stor del av de pensionsberättigade endast kunde få obetydliga eller i vart fall mycket avkortade ATP-pensioner enligt reglerna för ATP-systemets uppbyggnad. Mot denna bakgrund borde man trots den allmänna pensionsålderns sänkning år 1976 men under oförändrade förutsättningar i övrigt kunna vänta sig en inte obetydlig sänkning av avgiften. En sådan bedömning bekräftas också av den föreliggande utredningen.

I ett avseende har emellertid kostnadsförutsättningarna ändrats mycket väsentligt under de allra senaste åren med verkan i motsatt riktning. Det gäller uppräknigen av utgående pensioner, som genom pris- och standardutveckling avsevärt har överstigit vad utredningen i sina kalkyler räknat med.

Frågan om den fortsatta nominella utvecklingen av utgående pensioner bedömer jag f. n. som oviss. Jag är därför inte beredd att nu föreslå en generell ändring av avgiftstariffen.

Kommunförbundens samt församlings- och pastoratsförbundets nämnda framställningar har dock gett mig anledning att överväga om inte SPV-avgifterna bör avvecklas eller ändras i vissa fall.

En finansiering av pensionskostnaderna med särskilda avgifter innebär merarbete för både pensionsverket och berörda huvudmän m. fl. Dessutom ger dessa avgifter inte ett lämpligt underlag för en riktig redovisning av vad pensionsförmånerna kostar. Med hänsyn härtill finner jag det önskvärt att avgifterna avvecklas, när pensionskostnaderna kan fördelas mellan staten och huvudmännen på ett enklare sätt. Detta kan genomföras redan nu såvitt gäller pensionsavgifter för personalen vid de teater-, dans- och musikinstitutioner som uppbär statsbidrag. En fördelning av kostnaderna för deras pensioner mellan staten och dessa huvudmän bör i stället göras vid avvägningen av statsbidragen.

Statsbidrag utgår f. n. till sammanlagt 29 teater-, dans- och musikinstitutioner, för vilka kommun eller landstingskommun i sista hand svarar för driftskostnaderna. Bidraget är normalt 55 % av ett underlag som avvägts att svara mot de genomsnittliga personalkostnaderna. I underlaget inräknas ATP-avgifterna men inte SPV-avgifterna. Pensionskostnaderna för dessa institutioner bör enligt min mening inte vidare finansieras med fortlöpande avgifter. Såsom en provisorisk anordning i avbidan på ytterligare överläggningar mellan budgetdepartementet och kommunförbunden förordar jag att kostnaderna tas ut i form av ett reducerat lönekostnadspålägg på f. n. 11 % vilket bör räknas in i statsbidragsunderlaget. Den föreslagna ändringen skulle medföra en sänkning av pensionskostnaden till ca 5 % av lönesumman. Omläggningen bör genomföras fr. o. m. budgetåret 1978/79.

Särskilda skäl kan anföras för att tillmötesgå också församlings- och pastoratsförbundets framställning om sänkning av avgifterna för kyrkomusiker. Jag förordar, också i detta fall som en provisorisk anordning, att den fortlöpande avgiften för annan kyrkomusiker än skolkantor sänks till hälften. Den skall alltså fr. o. m. budgetåret 1978/79 tills vidare vara 5 % av pensionslönen.

Beträffande skolkantorerna blir de administrativa kostnaderna för uppbörd av pensionsavgifterna oproportionerligt stora om den nuvarande avgiften halveras. Jag föreslår därför att bestämmelser om pensionsavgifter inte längre skall gälla för dem. Detta bör också genomföras fr. o. m. budgetåret 1978/79.

Däremot är jag i nuvarande läge inte beredd att tillmötesgå kommunförbundens hemställan om sänkta avgifter för personal med statlig pensionsrätt vid enskilda sjukhus och vårdhem m. fl. Denna fråga måste diskuteras ytterligare mellan företrädare för budgetdepartementet och kommunförbunden. Regeringen bör därefter få besluta om den sänkning av avgifterna som kan finnas motiverad och om den tidpunkt från vilken sänkningen skall genomföras.

Regeringen bör inhämta riksdagens bemyndigande att besluta om ändring av de fortlöpande avgifterna enligt SPR och om deras ersättande med reducerat lönekostnadspålägg enligt vad jag har förordat i det föregående.

2 Pensionsrätt för idrottskonsulenter vid Sveriges Riksidrottsförbund

Personalen vid Sveriges Riksidrottsförbund har med stöd av beslut vid 1970 års riksdag (prop. 1970: 104, SU 96, rskr 222) anslutits till statens allmänna tjänstepensionsreglemente (1959: 287) – SPR – fr. o. m. den 1 juli 1970. Anslutningen omfattar dock inte förbundets idrottskonsulenter.

Att konsulenterna togs undan berodde främst på anställningarnas kortvarighet. Som anfördes i prop. 1970: 104 (s. 13) anställdes de för en tid av fyra år och de kunde få anställningstiden förlängd till sammanlagt högst åtta år. Med beaktande därav fann föredraganden att det redan ordnade pensionskyddet i form av pensionsförsäkring i Svenska Personal-Pensionskassan (SPP) var att föredra framför en pensionering i statlig regi.

Riksidrottsförbundet har nu på nytt tagit upp frågan om anslutning av förbundets konsulenter till SPR.

Statens personalpensionsverk, som yttrat sig i ärendet, framhåller att med hänsyn till vissa ändringar i förbundets organisation det nu är motiverat med en omprövning av idrottskonsulenternas pensionsfråga. Anställnings- och avlöningsförhållandena regleras således numera inte på annat sätt för dessa konsulenter än för annan personal hos förbundet. Och dessa villkor, som följer av kollektivavtal mellan riksidrottsförbundet och handelstjänstemannaförbundet, stämmer i huvudsak överens med de statligt anställdas. De aktuella konsulenternas verksamhet har breddats och fått en fastare form. Mot bakgrund därav tillstyrker SPV att idrottskonsulenterna ansluts till SPR.

Föredraganden. När personalen vid riksidrottsförbundet anslöts till SPR den 1 juli 1970, undantogs förbundets idrottskonsulenter eftersom de, främst på grund av anställningarnas kortvarighet, inte ansågs uppfylla villkoren för anslutning till reglementet. Sedan dess har emellertid konsulenternas anställningsförhållanden ändrats. De anställs numera tills vidare och omfattas av samma avtal som gäller för övriga personalkategorier vid förbundet. Jag finner därför i likhet med SPV att det nu finns förutsättningar för att ansluta konsulenter till SPR.

Jag förordar alltså att SPR får tillämpas på anställning som idrottskonsulent hos riksidrottsförbundet. Anslutningen bör ske på villkor att anställningarna anmäls till och registreras hos SPV. Registrering bör kunna ske med giltighet fr. o. m. den 1 juli 1978. I anslutning därtill bör nuvarande pensionsförsäkring i SPP upphöra.

Några särskilda avgifter till SPV bör inte utgå. Liksom för övriga anställda vid riksidrottsförbundet bör i stället reducerat lönekostnadspålägg med f. n. 11 % tas ut och tillgodoföras inkomstiteln Pensionsmedel m. m.

Viss ändring i SPR behövs för att genomföra vad jag nu har förordat. Regeringen bör inhämta riksdagens bemyndigande att göra denna ändring.

3 Personlig pensionsrätt för en avdelningschef vid statens livsmedelsverk

Genom beslut den 30 oktober 1975 förordnade regeringen en innehavare av ordinarie tjänst som avdelningschef i lönegrad Fp 26 hos försvarets forskningsanstalt att, med ledighet från nämnda tjänst, inneha en personlig extra tjänst som avdelningschef i lönegrad Fg 26 hos statens livsmedelsverk fr. o. m. den 1 november 1975 tills vidare.

Förordnandet på tjänsten hos forskningsanstalten löpte ut den 30 juni 1977. Innehavaren erbjöds förlängt förordnande på tjänsten under förutsättning att han återupptog utövningen av denna. Om förordnandet inte förlängdes och han fortsatte sin tjänstgöring hos livsmedelsverket skulle han förlora sin rätt till genast börjande förordnandepension.

I skrivelse den 21 februari 1977 har livsmedelsverket betonat angelägenheten av att avdelningschefen också i fortsättningen tjänstgör hos verket och hemställt att en personlig ordinarie tjänst i lönegrad Fp 26 skall inrättas åt avdelningschefen för en tid av tre år.

Jag finner det synnerligen angeläget att livsmedelsverket också i fortsättningen kan dra nytta av avdelningschefens erfarenhet och kunnande. I samband med att frågan om hans omförordnande på tjänst vid försvarets forskningsanstalt kom upp förklarade han emellertid att han var beredd att fortsätta sin tjänstgöring hos verket bara om han fick samma rätt till pensionsförmåner som fortsatt tjänstgöring hos forskningsanstalten skulle ge honom.

Sedan jag med beaktande härav meddelat honom att jag avsåg att medverka till att han vid fortsatt tjänstgöring hos livsmedelsverket under minst tre år skulle få åtnjuta personlig pensionsrätt innefattande förordnandepension, har han fortsatt sin tjänstgöring hos livsmedelsverket.

Riksdagens bemyndigande förutsätts för den personliga pensionsrätt för en avdelningschef vid statens livsmedelsverk som jag har ställt i utsikt. Regeringen bör inhämta sådant bemyndigande.

4 Pension åt en f. d. biskop i missionsverksamhet

Genom avtal mellan svenska kyrkan och fyra andra lutherska kyrkor bildades år 1960 Evangelical Lutheran Church in Southern Africa-South

Eastern Region som en gemensam regional kyrka. Den har till uppgift att svara för missionsverksamhet i sydöstra Afrika.

En svensk präst, som verkat för den svenska kyrkans mission i Sydafrika sedan 1948 och tjänstgjort som ledare och biskop i en svensk kyrka där sedan 1959, blev den gemensamma kyrkans ledare i samband med dess tillkomst. År 1965 valdes han till biskop även i den gemensamma kyrkan. I dessa anställningar har han omfattats av svenska statliga pensionsbestämmelser.

Av kyrkopolitiska skäl måste han frånträda biskopsämbetet år 1971. I anslutning härtill erhöll han en tjänst som kyrkoherde i Sverige. Han avgick från denna tjänst med pension 1977. Den pension han nu uppstår på grund av kyrkoherdetjänsten (lönegrad F 16) är avsevärt lägre än den han skulle ha fått om han hade pensionerats som biskop (lönegrad F 21).

Det torde inte finnas förutsättningar för att återställa den tidigare pensionsrätten för den präst som här avses, om frågan bedöms ur de synpunkter som regelmässigt brukar anläggas på pensioner. Jag anser mig dock inte kunna se bort från att han har utövat biskopsämbete i en utsatt position på ett synnerligen förtjänstfullt sätt och att hans avgång har betingats av kyrkopolitiska och inte personliga skäl. Med beaktande härav och med hänsyn till hans långa tjänstgöringstid (ca 23 år) och till hans levnadsålder (59 år) vid ämbetets frånträdande finner jag det inte rimligt att han skall behöva vidkännas en väsentlig försämring av sin pensionsrätt på grund av sin avgång i förtid.

Jag förordar därför att han tillförsäkras egen- och familjepensionsrätt som om han fortfarande hade innehaft biskopsämbete när han lämnade kyrkoherdetjänsten mot att han avstår från rätten till pension för denna tjänst. Egenpensionen bör för tid fr. o. m. dagen för hans avgång från kyrkoherdetjänsten minskas med vad han redan har uppburit i pension från den tjänsten. Ur kyrkofonden bör till statens personalpensionsverk erläggas engångsavgift med ett belopp som svarar mot summan av de fortlöpande avgifter som hade kommit i fråga vid fortsatt utövning av biskopsämbetet.

Regeringen bör inhämta bemyndigande att besluta om pension åt en f. d. biskop i missionsverksamhet enligt vad jag här har föreslagit.

5 Ersättning av allmänna medel för skada som har orsakats av deltagare i viss arbetsmarknadsutbildning

Med stöd av beslut av 1974 års riksdag (prop. 1974: 87, InU 12, rskr 245) har regeringen utfärdat förordningen (1977: 1190) om ersättning av allmänna medel för skada orsakad av deltagare i viss arbetsmarknadsutbildning. Ersättning enligt förordningen utgår när fråga är om sådan arbetsmarknadsutbildning (AMU-kurs) som med stöd av 14 § arbetsmarknads-

kungörelsen (1966: 368, omtryckt 1977: 141) har förlagts till enskilt företag. Bestämmelserna i förordningen innebär i huvudsak följande.

Staten är skyldig att under vissa angivna förutsättningar ersätta dels sakskada som har tillfogats företaget, oavsett om den kursdeltagare som har orsakat skadan är vållande eller inte, dels ren förmögenhetsskada som kursdeltagaren har vållat företaget genom brott. Staten är vidare skyldig att utge ersättning med belopp som svarar mot den ersättning som företaget måste utge enligt skadeståndslagen (1972: 207, omtryckt 1975: 404, ändrad senast 1977: 272) när kursdeltagare genom fel eller försummelse i arbetet har vållat antingen personskada eller sakskada som drabbat annan än företaget. Detsamma gäller när kursdeltagare genom brott i arbetet har vållat annan än företaget ren förmögenhetsskada. Ersättningsskyldigheten är emellertid begränsad och ersättning utgår vid en och samma skadehändelse med högst 100 000 kr. för sakskada, med högst samma belopp för ren förmögenhetsskada och med högst 2 miljoner kr. för personskada.

I skrivelse till regeringen den 27 februari 1978 har skolöverstyrelsen tagit upp frågan om att slopa beloppsgränserna för ersättningskyldigheten och i anslutning därtill anfört följande. Överstyrelsen avser att förlägga vissa AMU-kurser för arbetslös ungdom till Norrbottens Järnverk AB. Kurserna gäller huvudsakligen utbildning inom det verkstadsmekaniska området och omfattar sammanlagt 175 utbildningsplatser. För skada som orsakas av deltagare i utbildningen gäller bestämmelserna i förutnämnda förordning. Bolaget har förklarat sig villigt att medverka vid utbildningen bara under förutsättning att den angivna ersättningsbegränsningen vid sakskada och ren förmögenhetsskada höjs till 1 miljon kr., såvitt gäller skada som tillfogas företaget.

Överläggningar pågår f. n. mellan skolöverstyrelsen och ett antal andra företag om anordnandet av AMU-kurser för arbetslös ungdom. Det kan befaras att även dessa företag kommer att göra invändningar mot begränsningen av ersättningsbeloppen. Verkstadsindustrins yrkesnämnd har uttalat att begränsningen bör slopas.

Enligt skolöverstyrelsens bedömning kan begränsningen av ersättningsbeloppen utgöra hinder att förlägga AMU-kurser till företag i den omfattning som motiveras av arbetsmarknadspolitiska skäl. Med hänvisning härtill hemställer överstyrelsen att bestämmelserna om begränsning av här avsedda ersättningar upphävs.

Föredraganden. När regeringen år 1974 inhämtade riksdagens bemyndigande för att ikläda staten ansvar för skador vid arbetsmarknadsutbildningen, förutsågs inte den typ av AMU-verksamhet som nu är aktuell. Av arbetsmarknadspolitiska skäl måste AMU-kurser kunna förläggas till företag med maskiner och annan utrustning av ett värde som väsentligt överstiger den nuvarande högsta nivån för ersättning vid sakskada. Det är självfallet en förutsättning för AMU-verksamheten att enskilda företag

som är beredda att medverka hålls skadeslösa för skador. Med beaktande av detta och angelägenheten att ledig utbildningskapacitet i företag kan utnyttjas i största möjliga utsträckning är jag beredd att medverka till att de föreskrivna begränsningarna av ersättningsbeloppen slopas. Jag förutsätter härvid att regeringen skall pröva avtal om förläggning av AMU-kurs till enskilt företag, när ersättning vid sakskada, ren förmögenhetsskada eller personskada avses skola kunna utgå med belopp överstigande de beloppsgränser som gäller nu.

Regeringen bör inhämta riksdagens bemyndigande att utvidga statens ansvar vid arbetsmarknadsutbildning enligt vad jag här har förordat.

6 Ikraftträdande m. m.

Vad jag förordat i det föregående bör träda i kraft den 1 juli 1978, om inte annat har sagts. Regeringen bör få utfärda de övergångsbestämmelser som kan behövas.

7 Hemställan

Jag hemställer att regeringen föreslår riksdagen att bemyndiga regeringen att

1. besluta om minskning av de fortlöpande avgifterna enligt SPR och om deras ersättande med reducerat lönekostnadspålägg enligt vad jag har förordat under 1,
2. vidtaga ändringar i statens allmänna tjänstepensionsreglemente (1959: 287) enligt vad jag har förordat under 2,
3. besluta om personlig pensionsrätt för en avdelningschef vid statens livsmedelsverk enligt vad jag har ställt i utsikt under 3,
4. besluta om pension åt en f. d. biskop i missionsverksamhet enligt vad jag har förordat under 4,
5. utvidga statens skadeansvar vid viss arbetsmarknadsutbildning enligt vad jag har förordat under 5.

8 Beslut

Regeringen ansluter sig till föredragandens överväganden och beslutar att genom proposition föreslå riksdagen att antaga de förslag som föredraganden har lagt fram.

Innehållsförteckning

Propositionens huvudsakliga innehåll	1
1. Avgifter till den statliga personalpensioneringen i vissa fall	2
2. Pensionsrätt för idrottskonsulenter vid Sveriges Riksidrottsförbund	6
3. Personlig pensionsrätt för en avdelningschef vid statens livs- medelsverk	7
4. Pension åt en f. d. biskop i missionsverksamhet	7
5. Ersättning av allmänna medel för skada som har orsakats av del- tagare i viss arbetsmarknadsutbildning	8
6. Ikraftträdande m. m.	9
7. Hemställan	9
8. Beslut	9

